

Βραζιλία 2018/2019

Μέρος 1: το ταξίδι – Salvador da Bahia – Maraú

14.12.2018 Πολύ αισιόδοξοι ξεκινάμε για το ταξίδι μας, η TAP μας εγγυήθηκε ότι στη Λισαβόνα θα είχαμε αρκετό χρόνο για να προλάβουμε την πτήση στο Salvador, ότι σε περίπτωση καθυστέρησης θα μας περίμεναν, αφού είναι η ίδια εταιρία, καθόλου πρόβλημα. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για μας, γιατί στο αεροδρόμιο του Salvador θα μας περιμένει η Paulina, μόνη της, χωρίς λεφτά, είναι απαραίτητο να φτάσουμε εγκαίρως. Ναι, η Paulina ταξιδεύει μόνη της, λίγες μέρες πριν τις διακοπές αφαίρεσαν του Israel την άδεια διακοπών. Το αφεντικό του του είπε ότι είχε την επιλογή: Πάει διακοπές και χάνει τη δουλειά του ή δεν πάει διακοπές. Κρίμα που του πληρώσαμε όλο το ταξίδι, τώρα δεν μπορούμε πια να ακυρώσουμε τίποτα ... Ας ταξιδέψουμε λοιπόν, μπα, δεν ταξιδεύουμε, έχουμε καθυστέρηση.

Οι Άλπεις

Δεν πειράζει, θα μας περιμένουν στη Λισαβόνα, το υποσχέθηκαν! Δε μας περιμένουν όμως! Το αεροπλάνο για το Salvador ακόμα δεν έχει φύγει, αλλά η πύλη είναι ήδη κλειστή, πρέπει να μείνουμε εδώ. Θα πάμε την άλλη μέρα, μας λένε. Τους εξηγώ ότι μας περιμένει ένα παιδάκι που δεν έχει λεφτά και δεν ξέρει τη γλώσσα. Το παιδάκι μας είναι 40 χρονών και δε φοβάται τίποτα, αλλά αυτό δε χρειάζεται να το ξέρουν. Επειδή έχουμε το πρόβλημα αυτό, μπορούμε να πετάξουμε ακόμα σήμερα τη νύχτα μέσω São Paulo, δηλαδή δε θα φτάσουμε στο Salvador σήμερα στις 10 το βράδυ, αλλά αύριο στις 11:20 το πρωί. Στέλνω μηνύματα WhatsApp στην Paulina κι ελπίζω ότι κάποια στιγμή θα έχει WIFI και θα τα διαβάσει. Παίρνω τηλέφωνο την εταιρία Gateway στη Γερμανία, για να

οργανώσουν τη μεταφορά της Paulina στο ξενοδοχείο στο Salvador. Μας υπόσχονται ότι θα οργανώσουν όλα και είμαστε λιγότερο στενοχωρημένοι. Ξαφνικά παίρνω ένα μήνυμα της Paulina. Μας ειδοποιεί ότι ακύρωσαν την πτήση της από το São Paulo στο Salvador και θα πετάξει την άλλη μέρα στις 2 το μεσημέρι. Τα ταξίδια μ' αρέσουν κάθε φορά πιο πολύ!

15.12. Στις 8:30 φτάνουμε στο São Paulo και η πτήση προς Salvador θα φύγει στις 10. Η αεροσυνοδός λέει κάτι στα πορτογαλικά που θα μπορούσε να σημαίνει ότι πρέπει να ψάξουμε τις βαλίτσες μας, ότι σήμερα δεν μπορούν να πάνε κατευθείαν στο Salvador. Όλοι οι επιβάτες που δεν το καταλαβαίνουν θα περιμένουν μάταια τις βαλίτσες τους στο Salvador... Το χάος στο αεροδρόμιο είναι απίστευτο, στο check-in περιμένουν εκατοντάδες άνθρωποι. Εδώ θα περιμένουμε τουλάχιστον 2 ώρες, δηλαδή θα χάσουμε την πτήση μας στο Salvador. Βάζω μπρος το πρόγραμμά μου „η Babsi έχει πανικό“, κλαίω, φωνάζω και νευριάζω τους υπαλλήλους. Επί τέλους μας κάνουν να περάσουμε πρώτοι στο check-in, μετά όμως δε βρίσκουμε με τίποτα την έξοδο για την πύλη μας. Το αεροδρόμιο είναι τεράστιο, δεν έχει πινακίδες, τρέχουμε πάνω-κάτω, ο καιρός περνάει, πάλι βάζω μπρος το πρόγραμμά μου „η Babsi έχει πανικό“, ένας συμπαθητικός νεαρός μας οδηγεί στην έξοδο, σωθήκαμε. Στις 11:20 φτάνουμε στο Salvador και παίρνουμε ένα ταξί, γιατί ο ξεναγός μας δεν ήρθε. Στο ξενοδοχείο μας, την rousada Solar dos Deuses που βρίσκεται στο ιστορικό κέντρο του Salvador, Pelourinho, μας περιμένει ο ξεναγός για να κάνουμε τη επίσκεψη του Salvador. Του ζητάμε να κάνουμε την επίσκεψη στις 3 Ιανουαρίου και καλύτερα να πάει τώρα να πάρει την Paulina. Αρνείται να την πάρει, ούτε καν μπορεί να πάρει τηλέφωνο το ταξιδιωτικό γραφείο για να την πάρουν, δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, το αεροδρόμιο είναι 36 χιλιόμετρα μακριά από εδώ. Η πολύ γλυκιά υπάλληλος του ξενοδοχείου μας σώζει, γιατί ξέρει έναν ταξιτζή που θα πάρει την Paulina. Στέλνουμε τον ξεναγό στο διάβολο και πάμε στο πανέμορφο δωμάτιο μας που έχει το όνομα του θεού του candomblé Oxossi. Καθόμαστε σ' ένα μπαράκι, πίνουμε μια μπίρα και περιμένουμε την Paulina. Και ξαφνικά είναι εδώωωω!!!!!! Τη συνοδεύω στο ξενοδοχείο, πληρώνω το ταξί, δίνω χίλια ευχαριστώ στην υπάλληλο, η Paulina βάζει τα πράγματά της στο δωμάτιο της με το όνομα Oxala, γυρίζουμε στο μπαράκι και είμαστε ευτυχισμένοι!!!!!!!!!!!!!!

Κοιτάζουμε τους ανθρώπους, έχει «ζωγράφους με άδεια» που ζωγραφίζουν με άσπρη μπογιά σχέδια στα πόδια και στα χέρια των πελατών τους. Κάνουμε μια βόλτα στο ιστορικό κέντρο και καθόμαστε σ' ένα μπαράκι για να πιούμε μια caipirinha. Στο εστιατόριο Dupla Mão τρώμε ένα νόστιμο bobó de camarão (κρέμα από μανιόκα και γάλα της καρύδας με γαρίδες), πίνουμε μπίρες και για επιδόρπιο άλλη μια caipirinha. Επειδή μετά απ' τα ταξίδια μας (εμείς 25 ώρες και η Paulina 29) είμαστε λιγάκι κουρασμένοι, πάμε για ύπνο ήδη στις 11.

16.12. Μας φέρνουν το πρωινό στο δωμάτιο της Paulina και στις 9 μας παίρνουν για να μας πάνε στη χερσόνησο Maraú στην ακτή του Dendé (ελαιοφοίνικας). Μια βάρκα μας πάει στην Tararica κι εκεί μας περιμένει το ταξί μας. Ο οδηγός μας εξηγεί όλα στα πορτογαλικά, αλλά κάποτε μας μιλάει „ισπανικά“, για να τον καταλάβουμε καλύτερα, αυτό σημαίνει ότι συνεχίζει να μιλάει πορτογαλικά, αλλά πολύ αργά: „A-qui-e-stop, au-to“. Paulina του απαντάει στα „ισπανικά“: „Mu-chas-gra-ci-as“. Και σκάει απ' τα γέλια. Αργότερα μιλάει πάλι „ισπανικά“: „A-qui-e-stop-tou-a-let“, και τρέχει στην τουαλέτα.

Περνάμε ώρες από ένα δρόμο με πάρα πολλές τρύπες, κι επί τέλους φτάνουμε στην rousada Lagoa do Cassange.

Αριστερά το σπίτι της Paulina, πίσω το δικό μας.

Πάμε στο εστιατόριο που δουλεύει μέχρι τις **δέκα το βράδυ**. 3 μέρες στο γηροκομείο, γιατί μετά τις 10 δεν έχει εδώ πια τίποτα. Τρώμε ψάρι με κρέμα από γαρίδες και πίνουμε μπίρες (έχουν παράξενα, γερμανικά ονόματα: „Eisenbahn“ – σιδηρόδρομος - και „Schornstein“ - φουγάρο), για επιδόρπιο όπως πάντα μια *caipirinha*. Η Paulina διασκεδάζει πολύ, γιατί οι σερβιτόροι είναι σε παράξενη στάση όταν σερβίρουν τα ποτά κι εκτός αυτού ζητάνε συνέχεια άδεια („com licença“ σημαίνει στα ισπανικά «με άδεια», αυτό θα της αρέσει όλες τις διακοπές).

Πλησιάζει η ώρα κλεισίματος και γι' αυτό αγοράζουμε 6 μπουκάλια μπίρα, τις κουβαλάμε στη βεράντα μας και κάνουμε εκεί το δικό μας γλέντι. Η ώρα κλεισίματος δε μας νοιάζει καθόλου.

17.12. Το πρωινό μας είναι υπέροχο. Προ πάντων μας αρέσουν τα ωραία ώριμα μάνγκα και οι τροπικοί χυμοί. Περνάμε μια θαυμάσια μέρα τεμπελιάς στην παραλία. Η Paulina μας κάνει εντύπωση, γιατί κολυμπάει σαν καρχαρίας, δε φοβάται καθόλου τα τεράστια κύματα, μπράβο της!

Το απόγευμα πάμε στη λιμνοθάλασσα Cassange και βλέπουμε ένα πανέμορφο ηλιοβασίλεμα.

Το βράδυ τρώμε μια νόστιμη moqueca με ψάρι, πίνουμε μπίρες στη βεράντα μας και πάμε πάλι νωρίς για ύπνο.

18.12. Μια βαρκάδα. Ένα φορτηγάκι μας πάει στον ποταμό, όπου μας περιμένει η βάρκα μας Rio do Ceu I και πάμε σ' ένα νησάκι, όπου μας καλωσορίζουν εγκάρδια τα κουνούπια. Το νησί είναι πολύ μαγευτικό, αυτό μας αποζημιώνει για την αιμοδοσία.

Ένας καινούριος φοίνικας φυτρώνει στην καρύδα.

Πάμε σε άλλο νησάκι, όπου κάνουμε μπάνιο, πίνουμε νερό της καρύδας και τρώμε ένα ολόφρεσκο μπαρμπούνι με pirão (κρέμα από γαρίδες), farofa (ψημένο αλεύρι της μανιόκας), ρίζι και μια πολύ καυτερή σάλτσα από πιπεριές, που η Paulina τρώει με ενθουσιασμό.

Μετά απ' την όμορφη βαρκάδα μάς πάνε πίσω στο ξενοδοχείο, όπου έχουμε ένα πολύ σκληρό πρόγραμμα: Ύπνος– απεριτίφ– δείπνο (κοτόπουλο σόλα, λάθος που δε φάγαμε πάλι ψάρι...) – μπίρες στη βεράντα. Όλα είναι τόσο δύσκολα! Israel έχει σήμερα γενέθλεια, του ευχόμαστε χρόνια πολλά και το ρωτάμε πως γιορτάζει. Δουλεύει σαν κινέζος, μας εξηγεί. Του ευχόμαστε ευτυχία και μια μερίδα ρίζι πάραπάνω. Ο καημένος σίγουρα περίμενε περισσότερη συμπόνια.

Τέλος του πρώτου μέρους.

Βραζιλία 2018/2019 μέρος 2

Itacaré – Ilheus

19.12. Μετά απ' το πρωινό μάς πάνε στο Itacaré που βρίσκεται στην Costa do Cacau. Εκεί μένουμε στην Pousada Burundanga. Το ανθισμένο δέντρο μπροστά απ' τη βεράντα μας το επισκέπτονται και κολύμπρι, είναι υπέροχο! Κάνουμε μια βόλτα στο χωριό κι ενώ πίνουμε μια μπιρίτσα στο εστιατόριο Berimbau παρατηρούμε τους ανθρώπους και διασκεδάζουμε με τους παράξενους.

Έχει κολλητή αρρώστια μήπως;

Το βράδυ πάμε στο κεντρικό δρόμο του Itacaré και τρώμε ψάρι με μπανάνα και σάλτσα μαρακούγια. Μετά πάμε σ' ένα μαγαζί όπου έχει τροπικά φρούτα, και μας φτιάχνουν διάφορες καϊπιρίνιες. Η δική μου είναι με μαρακούγια, εκείνη του Γιώργου με μοσχολέμονο κι εκείνη της Paulina με κακάο. Έεεετσι μας αρέσει η ζωή!!!!

Πάμε σ' ένα τρελό μπαρ, το Bar Favela, όπου μαστουρώνουμε μόνο με το να εισπνέουμε. Μπροστά απ' το μπαρ έχει ένα τεράστιο άγαλμα του θεού Cajanca φτιαγμένο από φοίνικα. Αυτός ο θεός διώχνει το κακό, μας εξηγούν. Μόνο εμάς

δε μας διώχνει τόσο γρήγορα. Μετά πίνουμε μια τελευταία μπίρα στη βεράντα μας και πάμε για ύπνο.

20.12. Πρωινό στο πανέμορφο εστιατόριο του ξενοδοχείου με νόστιμο φαγητό και γλυκούς υπαλλήλους που εκπληρώνουν όλες τις επιθυμίες μας. Παραπάνω απ' αυτό: Προσπαθούνε να μας σιτέψουν!

Πάμε στην παραλία Resende, όπου ένας φύλακας της παραλίας παλεύει συνέχεια με δυο κόκκινες σημαίες. Ανάλογα με το ύψος των κυμάτων τα βάζει πιο έξω ή πιο μέσα. Οι άνθρωποι δεν τον προσέχουν και κάνουν μπάνιο όπου θέλουν. Και για να εμποδίσει να τις αγγίξουν τα παιδιά, χρησιμοποιεί σφυρίχτρα! Βλέπουμε και selfie-sticks που κρατάνε ανθρώπους. Ή αντίθετα;;;

Περνάμε μια πολύ ευχάριστη μέρα στην παραλία: Διαβάζουμε, κολυμπάμε, κοιμόμαστε, πίνουμε νερό από καρύδα, είμαστε τεμπέληδες, παίρνουμε υπνάκο, κοιμόμαστε, κάνουμε μπάνιο... Το βράδυ τρώμε μια moqueca και μετά πάμε πάλι στο Bar Favela. Η Paulina φλερτάρει με κάποιον Jaee ή Jeae ή ποιος ξέρει πώς τον λένε, κι επί τέλους μας καλεί σ' ένα μεγάλο πάρτι στην παραλία. Δεχόμαστε ευχαρίστως, και όταν δεν προσέχει το σκάμε και πάμε καλύτερα στη βεράντα μας για μια τελευταία μπιρίτσα.

21.12. Ένα ταξί μας πάει στο Ilheus, όπου ζούσε ο αγαπημένος μου συγγραφέας Jorge Amado. Η διαδρομή κατά μήκος της Costa do Casau είναι πανέμορφη, ο οδηγός μάς δείχνει πολλά φυτά, πιο πολύ απ' όλα καμαρώνει τα δέντρα κάσιους. Είναι ενθουσιασμένος με την περιοχή του και μας εξηγεί πολλά ενδιαφέροντα. Απολαμβάνουμε την εκδρομή.

Στο Ilheus επισκεπτόμαστε το σπίτι του Amado και παίρνω το βιβλίο «Η κυρά Φλор και οι δυο σύζυγοί της». Το βιβλίο μεταδίδει τη βραζιλιάνικη φιλοζωία, τον αισθησιασμό, τη χαρούμενη παραβίαση των κοινωνικών περιορισμών. Περιέχει και συνταγές κι εμείς παραγγέλνουμε τα ανάλογα φαγητά στο εστιατόριο. Φαίνεται ότι ο Jorge Amado είναι ευχαριστημένος με την επίσκεψή μας. Και ο Γιώργος βρήκε φίλο.

Γυρίζουμε στο Itacaré, τρώμε ένα μεζεδάκι στην παραλία και μετά παίρνουμε έναν υπνάκο.

Το βράδυ ριχνόμαστε στη νυχτερινή ζωή του Itacaré. Τρώμε ψάρι με κόρα κάσιους, πουρέ από κολοκύθι, ρύζι και ψητά λαχανικά. Νόστιμοοοο!!! Στο δρόμο θαυμάζουμε χορευτές Caroeira και γνωρίζουμε τους πιο συμπαθητικούς κατασκευαστές γλυκών του κόσμου. Αν θέλετε να μάθετε περισσότερα για το ζευγάρι αυτό, κοιτάξτε στο ιντερνέτ την ιστοσελίδα τους „a monareta na estrada“.

22.12. Μια ήσυχη μέρα στην παραλία Resende, τρώμε ένα νόστιμο γλυκό από αραί με μπανάνα και καρύδια, το βράδυ έχουμε δείπνο και μετά πάμε πάλι στο Bar Favela. Νομίζουμε ότι μετά από 3 βδομάδες στη Βραζιλία ο Γιώργος θα έχει αλλάξει λίγο.

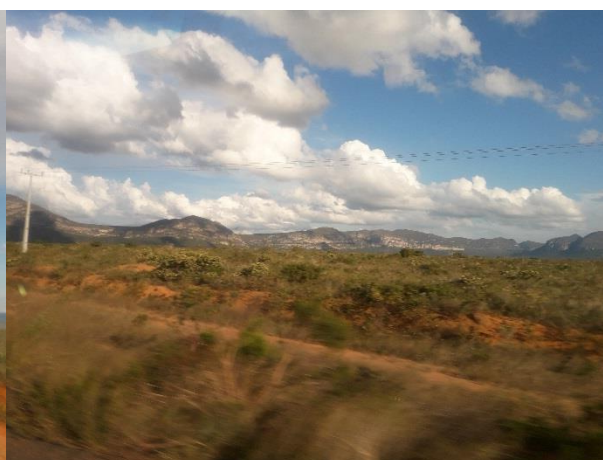
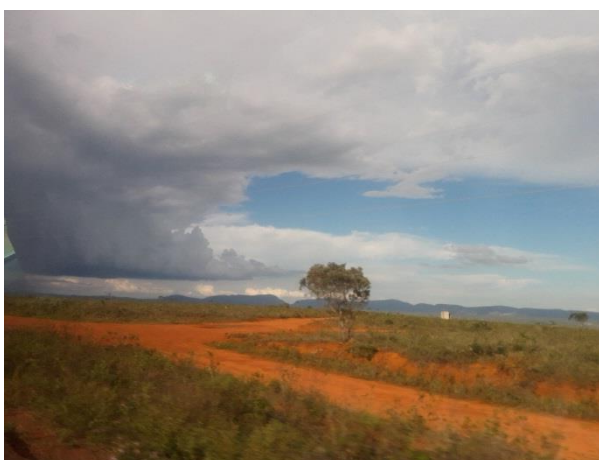
Τέλος του δεύτερου μέρους.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ 2018/2019 μέρος 3

LENÇOIS, CHAPADA DIAMANTINA, SALVADOR

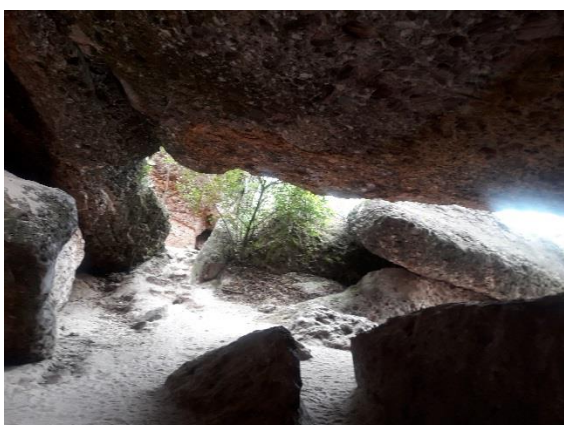
23.12.2018 Ο οδηγός Sandro μας πάει στο Lençois στο οροπέδιο Chapada Diamantina. Lençois σημαίνει „σεντόνια“, γιατί στην περίοδο της εξόρυξης διαμαντιών οι περισσότεροι τυχοδιώκτες δε μένανε σε σπίτια, αλλά σε σκηνές. Από πάνω το χωριό φαινόταν σαν να ήταν σκεπασμένο με σεντόνια. Η Chapada Diamantina έχει το ίδιο μέγεθος όπως η Αυστρία και από εκεί όλη η Bahia παίρνει το πόσιμο νερό της. Γι' αυτό σταμάτησε η εξόρυξη διαμαντιών, οι γεωτρήσεις θα μόλυναν το νερό. Από τη Chapada έρχεται ο καλύτερος καφές της Βραζιλίας, είναι η πατρίδα της μπουγκανβίλιας και στα απόμερα τμήματα του εθνικού πάρκου μένουν πολλά ενδιαφέροντα ζώα, θα σας πω λίγο παρακάτω. Ξεκινάμε λοιπόν το ταξίδι μας που θα διαρκέσει 10 ώρες αντί για 7, γιατί ο Sandro δεν παίρνει πάντα την πιο κατάλληλη διαδρομή, ξέρει ο Γιώργος. Ο δρόμος είναι εντελώς ευθύς, πολλά χιλιόμετρα βλέπουμε μόνο πράσινα, έχει τεράστια δέντρα. Ο Sandro μας λέει ότι πριν λίγες βδομάδες έβρεξε εδώ και πριν απ' αυτό πέρασαν 3 χρόνια χωρίς καθόλου βροχή, όλη η περιοχή ήταν έρημος, εντυπωσιακό αυτό.

Στις 7 το απόγευμα φτάνουμε στο Lençóis, όπου μένουμε στο ξενοδοχείο Canto das Aguas. Πάμε στο κέντρο του Lençóis για να φάμε και να πιούμε μια ωραία καϊπρίνια. Πάμε νωρίς για ύπνο, γιατί είμαστε κουρασμένοι απ' το ταξίδι κι εκτός αυτού αύριο θα πάμε εκδρομή.

24.12. Στις 8.30 μας παίρνει ο ξεναγός και πάμε με τα πόδια στο παρθένο δάσος. Ανεβαίνουμε έναν πολύ δύσκολο δρόμο προς τα παλιά ορυχεία των διαμαντιών. Βρίσκουμε πολλά, θα σας φέρουμε. Όχι, κρίμα, ψέματα. Η άμμος που πέφτει απ' τα βράχια είναι πολύ μαλακή και πολύχρωμη.

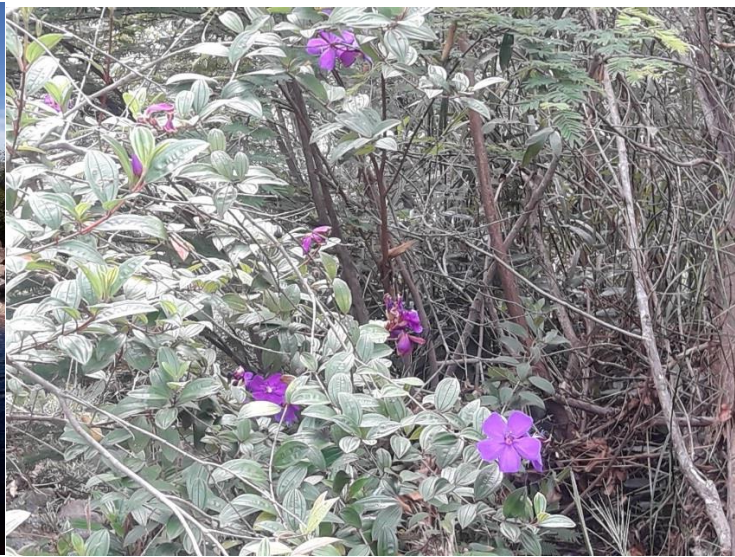

Μετά πάμε σε μια φυσική πισίνα με μικρούς καταρράκτες, κάτω απ' τα οποία μπορούμε να κάνουμε υδρομασάζ. Μας αρέσει πολύ! Το νερό έχει πολύ σκούρο χρώμα, γιατί είναι σιδηρούχο και φέρνει πολλά ιζήματα. Είναι όμως καθαρό, το φιλτράρουν και γίνεται πόσιμο. Όταν κάνει κανείς βουτιές και ανοίγει τα μάτια, δε βλέπει τίποτα, όλα είναι μαύρα. Η Paulina κι εγώ τολμούμε και είναι φοβερό. Καλύτερα αναδυόμαστε γρήγορα!

Βλέπουμε ένα τοξικό φίδι, ένα jararaca, και ο ξεναγός μας το διώχνει μ' ένα ξυλάκι, γιατί αν το φίδι κάνει ηλιοθεραπεία στην άκρη του δρόμου και κάποιος κατά λάθος το πατάει, τότε θα έχει πρόβλημα... Το δάγκωμά του δεν είναι θανατηφόρο, αλλά πονάει πολύ, μας λέει ο ξεναγός. Μετά μας δείχνει και ένα τοξικό λουλούδι που σκοτώνει ποντίκια και μια τοξική πεταλούδα. Τον ρωτάω τι άλλα ζώα ζουν στη Charada και μου λέει μερικά: gato mato (μικρός οσελότος), jaguar tircica (οσελότος), leão baio oder sussuarana (πούμα), onça pintada (ιαγουάρος). Εμείς όμως, εκτός απ' το φίδι βλέπουμε μόνο σαύρες, κρίμα. Ή ίσως καλύτερα.

Μετά απ' το μεσημεριανό ο ξεναγός μάς οδηγεί πάλι στο δάσος κι επισκεπτόμαστε και άλλη φυσική πισίνα.

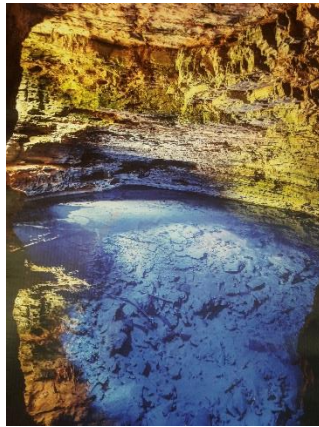

Εδώ έχει φυσική τσουλήθρα και μπορούμε να γλιστρήσουμε κάτω και να καταστρέψουμε τα μαγιό μας, λέει ο ξεναγός. Προτιμούμε όμως να κάνουμε μόνο μπάνιο και υδρομασάζ.

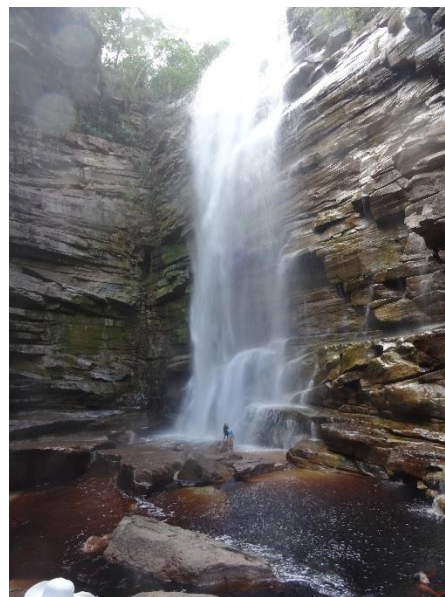
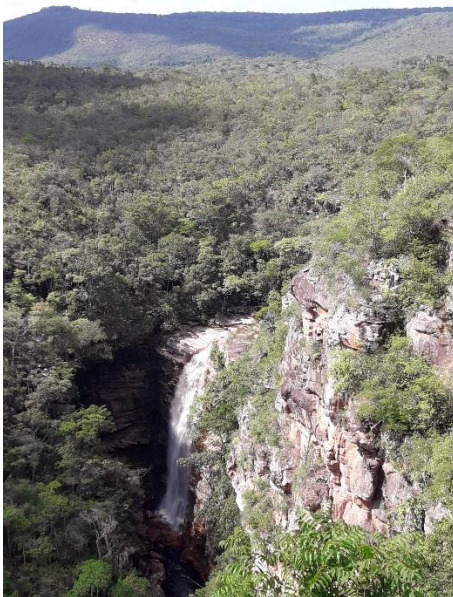
Το βράδυ πάμε στην πλατεία του Lençóis. Βρίσκουμε ένα ελεύθερο τραπέζι σ' ένα απ' τα 3 εστιατόρια και τρώμε μια ωραία moqueca με ψάρι και γαρίδες. Έχει πολύ κόσμο και ζωντανή μουσική, μια καταπληκτική χριστουγεννιάτικη βραδιά, την οποία τελειώνουμε με το αγαπημένο επιδόρπιο μας, μια καϊπιρίνια από μαρακούγια.

25.12. Κάνουμε εκδρομή στο Poço Azul. Ο ξεναγός μάς λέει ότι πρόκειται για μια πανέμορφη λίμνη με πεντακάθαρο, γαλάζιο νερό. Γι' αυτό αντέχουμε ευχαρίστως τη διαδρομή σε δρόμους γεμάτους πέτρες και τρύπες. Όταν φτάνουμε μετά από 2 ώρες στη «λίμνη», παραξενευόμαστε ότι μας οδηγούν σε γκρουπ να κάνουμε ντους και μας δίνουν σωσίβια γιλέκα, μάσκες και αναπνευστήρες. Πρέπει να κατεβούμε μια κάθετη σκάλα 30 μέτρων σε μια σπηλιά, αυτό δε μ' αρέσει καθόλου. Και για ποιο σκοπό; Κολυμπούμε στα σκοτάδια και βλέπουμε μόνο βράχια και τουρίστες που δεν ξέρουν κολύμπι. Και βέβαια πρέπει μετά να ανεβούμε ξανά αυτή τη σκάλα... Αισθάνομαι μόνο φόβο και οργή! Και μετά ο ξεναγός μας ρωτάει σοβαρά αν μας άρεσε!!!! Βλέπετε τώρα τη φωτογραφία και λέτε: μα αυτό είναι πανέμορφο, γιατί παραπονιέται; Γιατί η φωτογραφία αριστερά είναι fake, την έβγαλα από μια διαφήμιση, στην πραγματικότητα όλα ήταν σκοτεινά στη σπηλιά αυτή. Ο ήλιος φωτίζει τη σπηλιά κάποτε, όχι όμως σήμερα.

Μετά το μεσημεριανό πάμε στον καταρράκτη Mosquito. Κατεβαίνουμε 900 μέτρα από βραχώδη σκαλοπάτια, είναι δύσκολο, αλλά ο καταρράκτης μας αποζημιώνει για όλα! Η Paulina κι εγώ κολυμπούμε και κάνουμε ντους, αυτή τη φορά εθελοντικά, είναι υπέροχο!

Μετά πρέπει να ανεβούμε πάλι τα 900 μέτρα μέσα στη ζέστη (με 37 βαθμούς), αλλά μετά απ' το ωραίο μπάνιο δε μας είναι πολύ δύσκολο. Το βράδυ το μοναδικό πράγμα που καταφέρνουμε ακόμα είναι να φάμε στην πλατεία και μετά πάμε για ύπνο εξαντλημένοι κι ευτυχισμένοι.

26.12. Το πούλμαν για το Salvador θα φύγει στη μια και τέταρτο το απόγευμα, γι' αυτό έχουμε αρκετό καιρό για ένα ωραίο πρωινό με όμορφη θέα και συμπαθητικά πουλιά.

Ο άνθρωπος στο ταξιδιωτικό γραφείο μάς λέει στις 12.15 ότι θα μας πάρει στις 12.45 απ' το ξενοδοχείο για να μας πάει στο σταθμό λεωφορείων, αλλά δεν έρχεται. Παίρνουμε λοιπόν ένα ταξί και φτάνουμε την τελευταία στιγμή στο πούλμαν. Επειδή αγοράσαμε ένα εισιτήριο και για τον άνδρα της Paulina, Israel, η θέση του μένει άδεια και βάζουμε το σακίδιό μας εκεί. Η Paulina το χαϊδεύει φωνάζοντας «αχ, Israel»! Την προειδοποιώ ότι οι άνθρωποι στο πούλμαν μάλλον θα σκεφτούν ότι είμαστε μια παράξενη αίρεση που χαϊδεύει σακίδια και φωνάζει «Israel». Άλλη μια φορά η Paulina σκάει απ' τα γέλια.

Στις 9 το βράδυ φτάνουμε στο αγαπημένο ξενοδοχείο μας Pousada Solar dos Deuses. Πάμε να φάμε μια ωραία μοκέκα με ψάρι και πίνουμε μια καϊπιρίνια αποχαιρετισμού, γιατί αύριο η Paulina θα γυρίσει στη Χιλή κι' εμείς θα πάμε στο νησί Tinharé.

Τέλος του τρίτου μέρους

ΒΡΑΖΙΛΙΑ 2018/2019 μέρος 4

Νήσος Tinharé – Salvador

27.12. Μετά απ' το πρωινό αποχαιρετάμε γρήγορα την Paulina, γιατί δεν αντέχουμε τη συγκίνηση. Δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι οι κοινές μας διακοπές τελειώσανε τόσο γρήγορα. Ξεκινάμε την ίδια ώρα, η Paulina για το γύρο της πόλης κι εμείς στο λιμάνι, όπου γίνεται χαμός. Μας σπρώχνουν στο καράβι μας και φεύγουμε σχεδόν εγκαίρως. Μετά από 2 ώρες φτάνουμε στο λιμάνι Morro de São Paulo. Κι εκεί γίνεται χαμός, βέβαια, και μας σπρώχνουν σε μια θυρίδα, για να πληρώσουμε το φόρο τουρισμού. Μετά του ελέγχου των διαβατηρίων μας δε μας χρεώνουν τίποτα, γιατί είμαστε πολύ ηλικιωμένοι. Είναι ήδη η δεύτερη έκπτωση ηλικίας στη ζωή μου, η πρώτη ήταν στο σπίτι του Jorge Amado ... Παίρνουμε ένα ταξί, δηλαδή βάζουμε τις βαλίτσες μας σε μια χειράμαξα και ένας νεαρός την σπρώχνει με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο ξενοδοχείο μας. Όπως βλέπετε στη φωτογραφία, πρόκειται για ένα ταξί Uber, που συνήθως απορρίπτουμε, αλλά με τέτοιο Uber μπορούμε να κάνουμε εξαίρεση.

Το ξενοδοχείο μας Fazenda Caeira βρίσκεται στην 3η από 5 παραλίες, δηλαδή 25 λεπτά απ' το λιμάνι και 5 λεπτά απ' τη δεύτερη παραλία όπου βρίσκονται τα εστιατόρια και τα μπαρ. Με τα πόδια βέβαια, στο νησί δεν υπάρχουν αυτοκίνητα. Στο σπιτάκι μας περιμένουν με μεγάλη όρεξη εκατοντάδες κουνούπια, γι' αυτό τα αντιμετωπίζουμε με όλα τα μέτρα που διαθέτουμε: διακόπτες για κουνούπια, σπρέι, κουνουπιέρα, δεν έχουν καμία πιθανότητα επιτυχίας, θα κοιμηθούμε ήσυχα. Πάμε στη δεύτερη παραλία και βρίσκουμε ένα όμορφο εστιατόριο, το Bar Dos, με Αργεντινή σερβιτόρο που μας εξηγεί πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Δε μας εξηγεί όμως γιατί μαζί με την κρέμα από γαρίδες, ανανάς και καρύδα σερβίρουν ένα σωρό πατάτες τηγανιτές. Τις επόμενες βραδιές θα καταλάβουμε ότι σερβίρουν τα πάντα μ' ένα σωρό πατάτες τηγανιτές. Οι Αργεντινοί μάγειρες που δουλεύουν στην Tinharé, έχουν κακή φήμη, και ανταποκρίνονται πραγματικά σ' αυτή.

Το βράδυ βάζουν περίπτερα με τροπικά φρούτα και φτιάχνουν νόστιμα κοκτέιλ.

Εμείς παίρνουμε χυμό acerola-κάσιους με cachaça και δε μετανιώνουμε καθόλου αυτή την απόφαση. Μετά γυρίζουμε στο ξενοδοχείο μας, πίνουμε μια τελευταία μπιρίτσα στη βεράντα και πάμε για ύπνο κάτω απ' την κουνουπιέρα όπου κοιμόμαστε ήσυχα και χωρίς την παραμικρή επίσκεψη από έντομα!

28.12. Σηκωνόμαστε στις 9 κα τρώμε το πρωινό μας παρέα με πολλά μικρά πουλιά και μια ήσυχη και διακριτική γάτα που μας δίχνει την ευγνωμοσύνη της για ένα κομμάτι ζαμπόν αγγίζοντας μεγαλόψυχα τα πόδια μας.

Πάμε στην παραλία και προσπαθούμε να κολυμπήσουμε στον ύφαλο που βρίσκεται κοντά στην παραλία. Δυστυχώς όμως η θάλασσα είναι πολύ ρηχή και δεν μπορούμε να κολυμπήσουμε με μάσκα και αναπνευστήρα. Πρέπει να περιμένουμε την πλημμυρίδα. Μας λένε ότι αύριο το πρωί θα έχει πλημμυρίδα. Ας περιμένουμε λοιπόν. Η κοπέλλα στη ρεσεψιόν μας προτείνει το εστιατόριο Sambas και αυτή η συμβουλή είναι πολύ καλή, γιατί στο εστιατόριο έχει λιχουδιές σαν linguini με κρέας από αστακό και tagliatelle μεμανιτάρια και γαρίδες, σαν επιδόρπιο πίνουμε χυμό μαρακούγια με cachaca. Μετά καθόμαστε σ' ένα περίπτερο, όπου ένα γεροντάκι δουλεύει σαν βοηθός. Μας εξηγεί τα πάντα για χελώνες, το περιβάλλον, την οικογένεια του και το καλύτερο φαγητό σ' όλη τη Βραζιλία, στο περίπτερο αυτό, βέβαια, πού αλλού;;; Μας διδάσκει πολλά σπουδαία πράγματα και συγχρόνως στριφογυρίζει, τρέχει, κάνει, φροντίζει. Νομίζω ότι ξέρει και να πετάει λιγάκι.

29.12. Μετά απ' το πρωινό πάμε στη πισίνα για να ξαπλώσουμε άνετα ενώ περιμένουμε την πλημμυρίδα. Κολυμπάω στον κοραλλιογενή ύφαλο και βλέπω πολλά όμορφα ψάρια και φυτά. Επί τέλους!!! Το απόγευμα πάμε βόλτα και

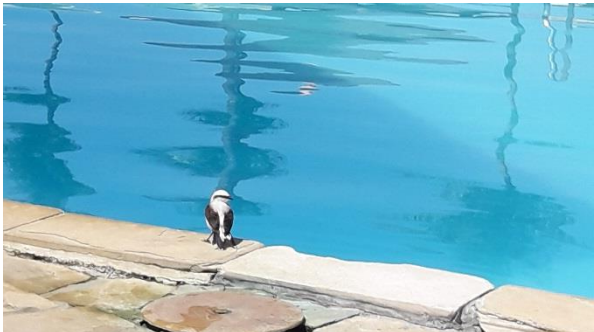
αγοράζουμε ένα acarajé από μια γυναίκα της Μπαΐας. Αυτή η λιχουδιά είναι μια πίτα με γέμιση κεφτέδες από αλεύρι φασολιών, κρέμα από μπάμιες, κρέμα από γαρίδες, ξηρές γαρίδες και πιπεριές. Οι γυναίκες αρχίζουν τα χαράματα να φτιάχνουν τα υλικά για τα acarajé και τα πουλάνε στους δρόμους και στις παραλίες της Μπαΐας. Οι πίτες είναι πολύ καλά γεμισμένες και γι' αυτό είναι λίγο δύσκολο να τα φάει κανείς χωρίς να του πέσει τίποτα. Εγώ τσιμπάω προσεκτικά, αλλά ο καπετάν Γιώργος πεινάει ήδη και δαγκώνει την πίτα με βία, λίγα κομματάκια απ' την πιπεριά πέφτουν στην άμμο, τον ακούω να γρυλίζει και βλέπω λίγη κρέμα από γαρίδες στην άκρη της μύτης του. Δεν τολμάω να γελάσω!

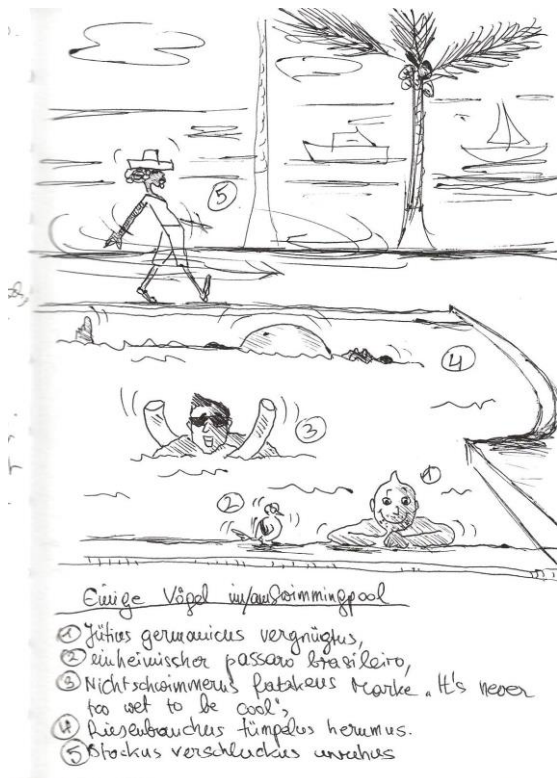
Το βράδυ πάμε στο Bar Dos και τρώμε μια milanesa, δηλαδή ένα τεράστιο, πλαδαρό σνίτσελ κρυμμένο κάτω από ένα σωρό πατάτες τηγανιτές. Αποφασίζουμε ότι το ρεβεγιόν θα το γιορτάσουμε αλλού. Μετά πάμε στη βεράντα μας για μια τελευταία μπιρίτσα και χωνόμαστε κάτω απ' την κουνουπιέρα μας για να κοιμηθούμε χωρίς να μας τσιμπήσουν τα έντομα. Νوستαλγώ λιγάκι το κρεβάτι μας στη Βιέννη...

30.12. Μια μέρα απόλαυσης στην πισίνα με μπάνια στη θάλασσα. Διαβάζω «Η κυρά Flor και οι δυο συζύγοι της» του Jorge Amado. Τελειώνω το πρώτο κεφάλαιο, στο οποίο η κυρά Flor φτιάχνει μια moqueca de siri (σούπα από καρύδα και λαχανικά με κρέας κάβουρα). Ακούγεται νόστιμο, θα ήθελα να το δοκιμάσω! Το απόγευμα πάμε βόλτα και βλέπουμε ένα εστιατόριο, το Bar Maré, και τί γράφει ο κατάλογος: moqueca de siri. Έτσι μπράβο! Ρωτάμε τη σερβιτόρο αν θα κάνουν και δείπνο Πρωτοχρονιάς, ναι, θα κάνουν, γι' αυτό πάμε το βράδυ να δοκιμάσουμε το εστιατόριο. Όλα είναι πολύ νόστιμα, γι' αυτό κάνουμε κράτηση για το δείπνο Πρωτοχρονιάς.

31.12. Μια μέρα τεμπελιάς με ωραία θέα.

Βλέπω μερικά παράξενα πουλιά: 1) τον Γιώργους Γερμάνους κεφάτους, 2) τον ντόπιο passaro brasileiro, 3) τον δενξερωκολύμπιους καυχησιάριους μάρκα „it's never too wet to be cool“, 4) τον κουλάρους επιπλέους γύρωους, γύρωους, 5) τον καταπίνους ξύλους ανήσυχους.

Για να μην νομίζει ο τουρίστας ότι βρίσκεται τελείως στον Παράδεισο, εφαρμόζονται πρώτα τα κουνούπια και μετά τα αιρκοντίσιον. Αυτά τα μέτρα υποστηρίζουν και την οικονομία. Με τη σειρά: Παραλία όνειρο και κουνούπια: Ο τσιμπημένος τουρίστας αγοράζει διακόπτες για κουνούπια, σπρέι, κρέμες για τη φαγούρα κλπ. Και απολαμβάνει τις διακοπές μέχρι τη στιγμή που του έρχεται η ιδέα να κάνει εκδρομές. Κάθεται μέσα στο αυτοκίνητο, ανεβοκατεβαίνει βουνά, κάνει μπάνια σε λίμνες ή στη θάλασσα, βρεγμένος γυρίζει στο αυτοκίνητο, ο οδηγός βάζει το αιρκοντίσιον σε 16 βαθμούς και την επόμενη μέρα κάθεται 6 ώρες σ' ένα πούλμαν με παγωμένο αέρα ακριβώς στο κεφάλι του. Κλείνει όλα τα ακροστόμια, αλλά ο αέρας αυτός δε σταματάει. Τα σκουφάκια μας είναι στη βαλίτσα, η σακούλα που βάζω στο κεφάλι μου δε βοηθάει πολύ, είναι όμως πολύ ωραία. Μετά νιώθω τα πρώτα συμπτώματα γρίπης, τα υπόλοιπα είναι αναπόφευκτα: Φαρμακείο, φάρμακα, πάλι φάρμακα, για να δούμε αν η ταλαιπωρημένη τουρίστρια θα ξαναφτιάξει πριν γυρίσουμε στην πατρίδα. Για να μη συμβεί αυτό πολύ νωρίς, παγώνουν καλά και τα φαρμακεία. Για να ζήσουν και οι φτωχοί φαρμακοποιοί στην Αυστρία. ΓΚΡΡΡΡ.

8 το βράδυ, τώρα είναι Πρωτοχρονιά στην Ευρώπη, γι' αυτό πάμε στο μπαρ του ξενοδοχείου για να πιούμε μια caipirinha. Στο κινητό ακούμε ένα βιεννέζικο βαλς, ο μπάρμαν είναι ενθουσιασμένος. Μαθαίνουμε ότι στο ξενοδοχείο έχει δείπνο Πρωτοχρονιάς για όλους τους πελάτες. Πολύ αργά, εμείς κάναμε ήδη κράτηση στο εστιατόριο Maré. Πάμε λοιπόν στο Maré και τρώμε σαν τους

βασιλιάδες: Bruschetta με κρέμα τόνο, ψάρι τηγανιτό με μανιτάρια και λαχανικά, σαν επιδόρπιο μια τούρτα σοκολάτα με φρέσκες φράουλες και κρέμα μαρακούγια. Υπέροχο!!! Δεν καθόμαστε άσχημα: Με τα πόδια στην άμμο και με θέα θάλασσα. Έτσι μας αρέσει η Πρωτοχρονιά!

Από το διπλανό τραπέζι ακούμε κάτι γερμανικά, καλά, γιατί όχι, ας έχει και Γερμανούς τουρίστες. Μετά όμως, φρίκη, αρχίζουν να ουρλιάζουν "ein Proosist, ein Proosist der Gemütlichkeit". Σκάμε απ' τα γέλια, είναι τόσο τρομερό που είναι πάλι αστείο.

Στις 11 και μισή οι σερβιτόροι φέρνουν τον λογαριασμό και μαζεύουν τα τραπέζια. Θέλουν να γιορτάσουν στο σπίτι τους, για αυτό μας διώχνουν... Πάμε στο ξενοδοχείο, όπου μας προσφέρουν σαμπάνια. Η μανάτζερ μας ζητάει συγνώμη για την παρεξήγηση με το δείπνο Πρωτοχρονιάς. Μας κάνουν να γράψουμε επιθυμίες σ' ένα χαρτί και να το πετάξουμε σ' ένα δοχείο. Μετά καίνε τα χαρτιά όλων των πελατών για να πραγματοποιηθούν οι επιθυμίες μας. Τα μεσάνυχτα σηκώνουμε τα ποτήρια και βλέπουμε πολύ ωραία πυροτεχνήματα πάνω απ' τη θάλασσα. Μιλάμε λίγο με άλλους πελάτες και μετά πάμε σ' ένα πανηγύρι για το οποίο το ξενοδοχείο μας χάρισε τα εισιτήρια. Λένε ότι η είσοδος είναι πανάκριβη, αλλά παρ' όλα αυτά βλέπουμε εκατοντάδες ανθρώπους που τραβάνε σε μια τεράστια σκηνή με εκκωφαντική

μουσική, στέκονται στην ουρά μπροστά απ' την είσοδο και πληρώνουν μια περιουσία. Θέλουμε να χαρίσουμε τα εισιτήρια μας, αλλά στην είσοδο ζητάνε ταυτότητα. Όταν μας χάρισαν τα εισιτήρια, μας ζήτησαν το διαβατήριό μας, τώρα καταλαβαίνουμε γιατί. Για να μη χαρίσουν οι περισσότεροι πελάτες του ξενοδοχείου τα εισιτήρια τους... Αγοράζουμε 2 μπίρες και γιορτάζουμε άνετα στη βεράντα μας τη δική μας Πρωτοχρονιά.

1.1.2019 Πρωινό – πισίνα – κολύμπι με μάσκα, γιατί σήμερα έχουμε πλημμυρίδα, - τεμπελιά – διάβασμα – χυμός μαρακούγια – μεζεδάκια - δύσκολαααα!!! Μετά την κουραστική μέρα πάμε για δείπνο στο Maré. Σήμερα έχει ψάρι με σάλτσα μαρακούγια, πουρέ από πατάτες και σαλάτα, νόστιμοοοο!!!!!! Μας κάνει εντύπωση μια συμμορία από Χιλιανούς στο διπλανό τραπέζι, γιατί ζητάνε paella. Χωρίς αμφιβολία είναι στη λάθος χώρα. Επιτέλους αρκούνται σε αστακούς, πολύ μετριοφρονες! Μια γάτα ζητιανεύει και ανταμείβει μικρά κομμάτια απ' το ψάρι μου γουργουρίζοντας και αγγίζοντας τα πόδια μου. Όταν δεν έχω πια τίποτα, δαγκώνει το δάχτυλό μου και φεύγει μεγαλοπρεπώς. Μια τελευταία caipirinha στο εστιατόριο και μια μπιρίτσα στη βεράντα και για ύπνο, για τελευταία φορά κάτω απ' την κουνουπιέρα.

2.1. Παραγγείλαμε ταξί χειράμαξα για τις 10.45, αλλά δεν έρχεται. Δεν είναι τίποτα το καινούργιο, αλλά μας ανησυχεί, γιατί η βάρκα μας για το Salvador θα ξεκινήσει στις 11.30. Στις 11 η υπάλληλος στη ρεσεψιόν παρακαλεί έναν υπάλληλο να μας πάει στο λιμάνι. Τρέχουμε 25 λεπτά μέσα στη ζέστη προς τα πάνω, προς τα κάτω, την τελευταία στιγμή φτάνουμε στη βάρκα μας και με πολύ παραγμένη θάλασσα ταξιδεύουμε 2 ώρες στο Salvador. Όλος ο κόσμος ζητάει σακούλες για εμετό. Δεν είναι μόνο τα κύματα που προκαλούν εμετό, είναι και η τηλεόραση που δίνει την τελετή για την ανάληψη καθηκόντων του καινούργιου προέδρου της Βραζιλίας, του «τροπικού Trump». Ευτυχώς δε μας πειράζουν τα κύματα κι έχουμε συνηθίσει αηδιαστικούς πολιτικούς, γι' αυτό οι άλλοι επιβάτες κάνουν εμετό χωρίς την παρέα μας. Από το λιμάνι μας παίρνει ο ταξιτζής μας και μας πάει στο αγαπημένο ξενοδοχείο μας Solar dos Deuses. Αυτή τη φορά μας δίνουν το δωμάτιο της θεάς Oxum. Κάνουμε μια σιέστα ΧΩΡΙΣ κουνουπιέρα, τέλειο!!!!!! Μετά τη σιέστα πάμε βόλτα για να αγοράσουμε μερικά σουβενίρ, chachaça, κάσιους κλπ. Και καθόμαστε στο μπαρ μιας κεφάτης Βραζιλιάνας, η οποία μας φτιάχνει την πιο δυνατή caipirinha της ζωής μας. Λίγο ζαλισμένοι πάμε στο Pelourinho και τρώμε ένα μεζεδάκι. Μετά πάμε τα ψώνια μας στο δωμάτιο, θαυμάζουμε το νυχτερινό Salvador και πάμε να φάμε στο εστιατόριο Mão Dupla.

Μας δίνουν ένα μικρούτσικο, βρώμικο τραπεζάκι, δεν έχει πρόβλημα, μέσα στο σκοτάδι δε μας ενοχλεί. Είναι απίστευτο, αλλά χωράνε όλα: τα πιάτα, τα μαχαιροπήρουνα, τα ποτήρια και το φαγητό: *bobó de camarão* (κρέμα από μανιόκα και καρύδα με γαρίδες). Ο σερβιτόρος μάς λέει ότι απαγορεύεται η μπίρα: *cerveja proibida*. Τιιι;;;; Μετά καταλαβαίνουμε ότι είναι το όνομα της μπίρας. Μας είχαν ήδη κάνει εντύπωση οι πολλές πινακίδες στα μπαρ κι εστιατόρια στα οποία γράφει «απαγορεύεται η μπίρα» - *Cerveja Proibida*... Τα μεσάνυχτα κλείνουν όλα τα στέκια της γειτονιάς, γι' αυτό πάμε κι εμείς για ύπνο, παρόλο που αύριο μπορούμε να κοιμηθούμε μέχρι τις 9. Δεν ξέρουμε ακόμα πόσο σημαντικές θα μας είναι αυτές οι 9 ώρες ύπνου...

3.1. Μας αφήνουν να μείνουμε στο δωμάτιο μέχρι τη 1 το μεσημέρι. Στις 10 μας φέρνουν το πρωινό μας και το απολαμβάνουμε με τις ώρες. Μετά πάμε στο ίδρυμα του Jorge Amado, όπου αγοράζω το ωραίο και αισθησιακό βιβλίο "*Gabriela, cravo e canela*". Πριν 10 χρόνια δεν το είχαν και φέτος στο Ilheus είχε τελειώσει. Δεν πειράζει, καλύτερα αργά παρά ποτέ. Μετά τεμπελιάζουμε στο δωμάτιο και τη μια το μεσημέρι έρχεται η ξεναγός Gisela για να μας δείξει το Salvador. Είναι 75 χρονών και θα δουλέψει ως τα 100 της, γιατί έχει έναν ανάπηρο γιο, μεγάλο πρόβλημα στη Βραζιλία, γιατί κοινωνική ασφάλεια υπάρχει μόνο για τους πλούσιους. Μας εξηγεί ότι οι πλούσιοι είναι το 10% του πληθυσμού, το 20% είναι η μεσαία τάξη και το 70% ζει σε διάφορους βαθμούς της φτώχειας.

Η Gisela μας πάει σε μια μικρή αγορά και μας δείχνει πολλά προϊόντα, π.χ. το αγνό, φυσικό φοινικέλαιο, καμία σχέση με το άχρηστο σκουπίδι που

γνωρίζουμε εμείς σαν φοινικέλαιο. Πάμε στην παραλία και νομίζουμε ότι βλέπουμε τα ανοιχτά, αλλά η Gisela μας λέει ότι είναι κόλπος, ο δεύτερος σε μέγεθος μετά απ' τον Hudson-Bay.

Μετά μας δείχνει το φρούριο Santo Antonio με τον πιο παλιό φάρο της Λατινικής Αμερικής. Όλο υπερθετικοί, είμαστε πολύ ενθουσιασμένοι. Μας δείχνει 2 εξαιρετικά δέντρα, το Brasil, που έδωσε το όνομά του στη χώρα και που είναι περίφημος, γιατί με τον φλοιό του κατασκευάζεται κόκκινη βαφή. Και την ινδική αμυγδαλιά, την οποία λένε «sombbrero» για το τεράστιο φύλλωμά της.

Επισκεπτόμαστε την εκκλησία Larinha, μια καθολική εκκλησία με αραβικά διακοσμητικά σχέδια και γραφές, κάτι που είναι μοναδικό, όχι μόνο στη Βραζιλία.

Πάμε να φάμε ένα παγωτό και να πιούμε ένα χυμό μαρακούγια και μετά ο οδηγός μάς πάει στο αεροδρόμιο, απ' όπου φεύγουμε στις 10 το βράδυ προς Λισαβόνα.

4.1. Στη Λισαβόνα πρέπει να περιμένουμε 5 ώρες για την πτήση μας. Στο αεροπλάνο δεν κοιμηθήκαμε καθόλου καλά και γι' αυτό είμαστε πολύ κουρασμένοι και οι 5 ώρες μας φαίνονται μια αιωνιότητα.

Περνάμε γρήγορα τον έλεγχο ασφάλειας, όλοι οι επιβάτες είναι εδώ, το αεροπλάνο μας επίσης, ο καιρός είναι καλός... αλλά παρ' όλα αυτά η TAP καταφέρνει μια καθυστέρηση 90 λεπτών!!! Στην επιβίβαση πρέπει να κάνουμε

3 σειρές: Α, Β και Γ, μετά ελέγχουν προσεκτικά τα εισιτήρια μας, οι επιβάτες Γ περνάνε πρώτοι, μετά Β, μετά Α. Έχει παρεξηγήσεις, επιβάτες με λάθος γράμμα πρέπει να επιστρέψουν πίσω, και στο τέλος μας βάζουν όλους στο ίδιο λεωφορείο, γιατί τότε οι σειρές...;;; Το λεωφορείο περνάει μια αιωνιότητα απ' το τεράστιο αεροδρόμιο. Μερικοί επιβάτες που θα χάσουν τις πτήσεις σύνδεσης στη Βιέννη, αρχίζουν λιγάκι να ανησυχούν. Ένας Ασιάτης επιχειρηματίας εκφράζει την ιδέα να πουληθεί αυτή η άχρηστη εταιρεία σε κάποια πιο χρήσιμη, κανένας δεν έχει αντίρρηση. Έναν Πορτογάλο που βρίζει σαν τρελός τον παρηγορούν οι αεροσυνοδοί με παραπάνω φαγητό και πορτοκαλάδες. Πάρα λίγο να κλάψει απ' το κακό του, οι αεροσυνοδοί χαϊδεύουν τους ώμους του. Στις οχτώ και μισή φτάνουμε στη Βιέννη και μας καλωσορίζουν ο κύριος Erich και πολύ χιόνι. Μας πάει καλά στο σπίτι και πάμε στο στέκι μας, όπου τρώμε ένα νοστιμότατο γκούλας με λουκάνικα. Υπέροχο μετά από τρεις βδομάδες με μόνο αστακούς και τέτοια, φωνάζουμε με ενθουσιασμό. Καυχιόμαστε λίγο, για τέτοια έχουμε ακόμα δύναμη!

Τέλος